

SEZONA 2015/16

Avtorski projekt

UČENE ŽENSKE PO MOTIVIH MOLIÈROVIH UČENIH ŽENSK

Gregor Zorc, Andrej Murenc,
Pia Zemljič, Barbara Medvešček

KOPRODUKCIJA SLG CELJE IN MESTNEGA GLEDALIŠČA PTUJ

Avtorski projekt
**UČENE ŽENSKÉ PO
MOTIVIH MOLIÈROVIH
UČENIH ŽENSK**

PRVA SLOVENSKA UPRIZORITEV

Avtorji besedila Ustvarjalci uprizoritve

Režiser Jernej Lorenci

Dramaturg Matic Starina

Scenograf Branko Hojnik

Kostumografinja Belinda Radulović

Avtor glasbe in korepetitor Branko Rožman

Koreograf in asistent režiserja Gregor Luštek

Lektor Jože Volk

IGRALCI

Filaminta Pia Zemljič

Armanda Minca Lorenci

Beliza Barbara Medvešček

Henrieta Liza Marija Grašič

Klitander Primož Vrhovec k. g.

Krizald Vojko Belšak

Trissotin Gregor Zorc k. g.

Vadius Andrej Murenc

Besedilo uprizoritve je nastalo po motivih Molièrovih *Učenih žensk* v prevodu Josipa Vidmarja.

TEHNIČNO OSEBJE SLG CELJE

Vodja predstave Zvezdana Štrkl Kroflič • Šepetalka Breda Dekleva • Lučna mojstra Jernej Repinšek, Uroš Gorjanc • Tonski mojster Drago Radakovič • Rekviziterka Manja Vadla • Dežurni tehnike David Vitez • Šivilji Marija Žibret, Ivica Vodovnik • Frizerki Marjana Sumrak, Andreja Veselak Pavlič • Garderoberki Melita Trojar, Mojca Panič • Odrski mojster Gregor Prah • Tehnični vodja Miran Pilko • Upravnica mag. Tina Kosi

TEHNIČNO OSEBJE MESTNEGA GLEDALIŠČA PTUJ

Vodja tehnike in lučni mojster Simon Puhar • Tonski mojster Danijel Vogrinec • Scenski mojster Andrej Cizerl Kodrič • Garderoberka in rekviziterka Irena Meško • Direktor Peter Srpčič

PREMIERI

18. SEPTEMBRA 2015 v SLG Celje in
12. OKTOBRA 2015 v Mestnem gledališču Ptuj

Denis Poniž

KDAJ POSTANE UČENOST SMEŠNA?

*... le tista ženska je res ženska zame,
ki včasih zna ne vedeti, kar ve;
in všeč mi je, če svoje znanje skriva
in če ga ne razstavlja pred ves svet,
če ne ponavlja vélikih besed,
če njena duhovitost ni vsiljiva.*

Te besede (v prevodu J. Vidmarja) namenja Klitander v prvem prizoru prvega dejanja *Učenih žensk* svoji izvoljenki Henrieti in odpira problem, ki se v Molièrovi komediografiji vztrajno ponavlja v različnih variantah od *Smešnih precioz* (1659) preko *Šole za može* (1661) in *Šole za žene* (1662) do *Učenih žensk* (*Les Femmes Savantes*), predzadnje komedije, napisane leta 1672, torej le leto dni pred dramatikovo smrtjo. *Učene ženske*, premierno uprizorjene v gledališču v Palais Royal 11. marca 1672, Molière je igral očeta Krizalda, predstavljajo v vseh pogledih enega od vrhuncev Molièrove komediografije, a hkrati kažejo v vseh razsežnostih svoje dramaturške strukture ne samo duha svojega avtorja, marveč tudi časa. To je komedija nravi (*comédie de moeurs*) v najčistejši obliki, tako rekoč vsaka replika je domislica zase, humor je poglobljen in intelektualno zaostren, osrednji problem pa tako rekoč brezčasen: kako se ubraniti pred naduto lažno vsevednostjo in kako ohraniti svojo človeško naravo, kje je razumna meja med razumom samim in elementarnimi čustvi, kot je ljubezen.

Od Molièrove komedije in njene ostro, brezkompromisno zarisane problematike nas ne ločijo le tri in pol stoletja z vsemi socialnimi, zgodovinskimi, ekonomskimi in kulturnimi obrati, marveč tudi tista kolektivna zavest, ki od sredine devetnajstega stoletja naprej oblikuje drugačno razmerje med spoloma. Kar je bilo v Molièrovem času, pa tudi pred njim, ne nazadnje tudi

za njim, samoumevno, namreč ženska podrejenost moškemu, so gibanja za žensko emancipacijo zamenjala za novo razumevanje razmerja med spoloma. Boj za enakopravno razmerje med spoloma, za enake pravice žensk v družini in družbi, kot jih imajo moški, je bil dolgotrajen in nemalokrat mučen. To, kar je danes samoumevno, je bilo na začetku procesa, ki je oblikoval zavest o enakopravnosti spolov, predmet posmeha in ne samo posmeha, marveč tudi srditega zavračanja. Proces emancipacije je tesno povezan s procesom šolanja in izobrazbe ženske. Tako se oblikuje tudi ena nosilnih tem pričujoče Molièrove komedije: kaj je resnično znanje, kako ga uporabiti, kdaj je zlorabljeno? Seveda ne smemo in ne moremo trditi, da je bil Molière borec za žensko enakopravnost in njihove pravice. Vendar pa se je zavedal, da je v znanju moč in da ta moč (znanja) ne more biti podeljena samo moškim. To pa nikakor ni samo vprašanje ženske izobrazbe, tako formalne kot neformalne, ki ji zagotavlja drugačno mesto v meščanski družbi, kakršna se bo oblikovala kakšno stoletje kasneje in doživela svoj "veliki pok" v francoski revoluciji, je tudi vprašanje razumevanja vseh notranjih problemov, ki jih je Molièrov čas videl v dejstvu, da se vse spreminja in da teh sprememb ni mogoče zaustaviti. Molière jasno sporoča v vseh svojih komedijah o "ženskem vprašanju", da so tisti, ki si želijo družbo, v kateri ostajajo ženske zgolj nevedne in poslušne zakonske družice ali ljubice, smešni in prav zato tako ostro ironizira njihovo zadržanost in starokopitnost. A to mu ni prineslo samo slave in odobravanja, ampak tudi jedka nasprotovanja, saj je recimo z uprizarjanjem *Šole za žene* desetletje pred *Učenimi ženskami* povzročil pravi vihar, združil v eno fronto različne nasprotnike, od cerkvenih krogov, preko nadutih plemičev, ki so se videli osmešeni, do pisateljskih rivalov, kakršna sta bila brata Pierre in Thomas Corneille. Ni naključje, da so Molièrovo komedijo *Šola za žene* njegovi srditi nasprotniki povezovali z erotičnim dialogom *L'École des filles* (*Šola za dekleta*), ki ga je leta 1655 napisal Michel Millot, zaradi *obscenosti in bogoskrunstva* prepovedanim besedilom, ki pa je v tajnih prepisih veselo krožilo med pariško publiko, bral ga je zagotovo tudi Molière. A Molière v svojih komedijah nikdar ni obscen in vulgaren, kot so mu podtikali nasprotniki, vendar je, kar je značilno tudi za *Učene ženske*, vedno zelo neposreden, jasen in poln drobnih, zabavnih, večkrat tudi izvernih domislic. In verjetno so nasprotniki prav zato komediografa obtoževali ne samo libertinskega prepričanja in mu podtikali protiverska čustva, ampak so še bolj srdito branili

"stare vrednote", po katerih je ženski namenjen prostor v kuhinji, kjer skrbi za otroke, če gre v javnost, je to lahko le obisk cerkve.

Molière pa je v *Učenih ženskah* prikazal drugačno podobo sveta, ustvaril je svet meščanske družine, v kateri ženske nočejo biti več nevedne. Dogajanje se ves čas preliva iz verjetnega v mogoče in iz znanega v neznano, komedijsko pretiravanje je cepljeno na resne replike, ki nas opozarjajo, kako dobro je Molière poznal svoje sodobnike. Tudi v *Učenih ženskah* je ustvaril na videz preprosto, vendar izjemno učinkovito in dramaturško zgradbo, na kateri počiva njegova zgodba: Klitander, mlad meščan, se je zaljubil v učeno Armando, a ona je že, kot pravi sama, *poročena s filozofijo* in mladega snubca oholo zavrne; le-ta se obrne k njeni sestri Henrieti, ki ima drugačne ideale: *moža, otroke, toplo domačijo*. Armanda svari Henrieto pred snubcem in ji dokazuje, da je Klitandrova zaljubljenost površna, a Henrieta vztraja in se na vsak način želi poročiti z njim. Pri tem naj bi ji pomagala teta Beliza, ki pa je sama zaljubljena v Klitandra in seveda noče pomagati. Zato Klitander prosi za pomoč Arista, brata Armandinega in Henrietinega očeta Krizalda, v njun pogovor se vmeša Beliza in pojasnjuje, da se je Klitander v resnici vnel zanjo. Brata ji ne verjameta in se iz nje celo delata norca, ko odide, brata nadaljujeta pogovor in Krizald je seveda za poroko, Arist pa ga previdno opozarja, da mora zvezo potrditi tudi "učena" žena Filaminta, ki v hiši predstavlja vrhovno oblast. Oblastno gospo spoznamo v trenutku, ko odpušča iz službe kuharico Martino in to zaradi "hudega" prekrška, saj je po tridesetih lekcijah visoke francoščine gospodarico *ranila z besedo grobo, nizko in nemarno*. Upogljivi soprog se seveda ukloni ženini muhi, a problem nastane, ko mu je vsega dovolj in najprej v dolgi tiradi sestri Belizi očita njeno pretirano željo po znanju, s tem razburi obe učeni ženski, posebej ženo Filaminto, ki mu očitata, da ne razume njunih vzvišenih stremiljenj. Ko hoče ženi predstaviti nameravano poroko, ga ona prekine z novico, da je Henrieta namenila za moža hišnega prijatelja, domišljavega pisuna Trissotina. Ko Arist izve od Krizalda za Filamintino namero, je ogorčen nad bratovo strahopetnostjo, prepričuje ga, naj uveljavi svojo voljo. Krizald obljubi, da bo poslej drugače in bo obveljala njegova. Trissotin bere svoje stihe materi, teti in Armandi, ženske v antologijskem prizoru na vse pretege hvalijo Trissotinovo stihoklepstvo, le Henrieta se dolgočasi. Ostale tri učene ženske se ob branju tako razvnamejo, da se jim porodi ideja o *akademiji, katere cilj bo "uničenje*

nečednih zlogov in postanih kvant". Dogodku se pridruži še Trissotinov prijatelj, učenjak Vadius, dvoličnež, ki hvali Trissotina, a ga v resnici zaničuje, sporečeta se, njun besedni dvoboj je bleščeča parada medsebojnega obtoževanja. Vadius besen odide, Filaminta pa pride k stvari, ki si jo je zamislila: Henrieta mora takoj poročiti stihoklepca, Henrieta se upira, a tudi Armanda jo prepričuje da *hči mora biti staršem v vsem pokorna*. Pogovor prekine "novi" Krizald, ki naznani, da daje Henrieto v zakon Klitandru. Zdaj se v Armandi prebudijo zatajevana čustva do Klitandra, a Klitander ostaja neomajen v ljubezni do Henriete. Vendar Filaminta vztraja, da bo Henrieto omožila s Trissotinom, Krizald bo to preprečil. Henrieta prepričuje Trissotina, da se morata dva poročiti iz ljubezni in ne zaradi njene bogate dote, ko pride Filaminta z notarjem in se začne pripraviti z možem, kateri ženin bo pravi, njen ali njegov. Kot deus ex machina se pojavi Arist s pismom, ki Filaminti sporoča, da je v Lyonu izgubila pravdo in mora plačati štirideset tisoč zlatnikov in sodne stroške; Filaminta je tako izgubila vse svoje premoženje. Ko to sliši Trissotin, ni nič več vnet za poroko, Klitander pa je pripravljen vzeti Henrieto tudi brez dote, saj je ljubezen tista, ki narekuje njegove odločitve.

Seveda poanta ni skrita zgolj v dejstvu, da se Trissotin, ki je laži učenjak in stihoklepca, ukvarja predvsem s tem, kako bi obogatel, da je napihnjenost, s katero Filaminta in Beliza razglašata svojo vzvišenost nad materialnimi, vsakdanjimi stvarmi, le poza in se razblini kot milni mehurček, ko Filaminto zadene novica o izgubljeni pravdi. Osrednji problem je drugje: Molière je namreč prepričan, da ni razum nič vreden, če ni podprt z resničnimi čustvi in da morajo tudi najbolj goreča čustva imeti za podlago razumno presojo. To velja tako za moške kot za ženske, zato smeši lažno učenjakarstvo pri moških in ženskah. Vidimo, da se proti koncu sedemnajstega stoletja že oblikujejo osnove razsvetljenske miselnosti, ki se bo izogibala vsakršnim pretiravanjem in napihnjenosti. In to ravnovesje razumskih in čustvenih vzgibov mora biti prav tako vodilo za moške in za ženske: vsako pretiravanje, vsako iskanje "vzvišenega" tam, kjer se dogajajo zgolj vsakdanje stvari, nima nobene teže. Hkrati se Molière poigrava tudi z lažno učenostjo, ki se je, kot to počne tudi danes, vedno kitila s tujim perjem, kradla tuje ideje, na debelo prepisovala. Prav zaradi tega spoznanja so Molièrove *Učene ženske* komedija, ki govori o nas in naših časih. Lahko dodamo: v poslednji fazi, ko je njegova komediografija strnila v problemska jedra vsa osebna in kolektivna

spoznanja, osebe, ki jih prikazuje, tako kompleksne in ob komičnosti njihovih medsebojnih sporov in spopadov začetimo tudi pridih tragičnosti. Komediograf je gradil dramatično strukturo teh komedij na besednih igrah, na vsebinskih variacijah človeških ravnanj, na oblikovanju mentalnih spopadov med komplementarnimi karakterji (Armanda – Henrieta, Henrieta – Trissotin), pri tem pa je ustvaril edinstveno atmosfero, ki zagotavlja živost in aktualnost njegovih komedij tudi v našem času.

Pia Zemljič, Primož Vrhovec, Gregor Zorc, Andrej Murenc,
Minca Lorenci, Barbara Medvešček, Vojko Belšak

Pia Zemljič, Minca Lorenci, Barbara Medvešček, Gregor Zorc, Liza Marija Grašič, Primož Vrhovec, Branko Rožman, Vojko Belšak, Andrej Murenc

PRVIČ V SLG CELJE

MATIC STARINA, DRAMATURG

Matic Starina (Celje, 1980) je po končani gimnaziji v Novi Gorici študiral dramaturgijo na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani (UL AGRFT).

Na akademiji je študiral kot praktični dramaturg pod mentorstvom Tomija Janežiča in Janeza Hočevarja. V času študija je sodeloval v projektih *Krivda spomina* (2007, Daša Lakner), *Romeo in publika* (2008, Tomi Janežič, Mala Kline) v produkciji EKG in predstavi *Beckett ali čast božja* (2009, Janez Starina) v Mestnem gledališču Brno na Češkem.

Po Akademiji je začel sodelovati z režiserjem Jernejem Lorencijem. Prvič sta skupaj sodelovala pri predstavi *Dantonova smrt* (2012) v Slovenskem mladinskem gledališču, nato pa pri *Tartuffu* (2013) v ZKM Zagreb. V lanski sezoni je kot dramaturg in soavtor adaptacije sodeloval pri *Iliadi* (SNG Drama Ljubljana, MGL, Cankarjev dom) in *Lulu* (HNK Zagreb).

GREGOR LUŠTEK, KOREOGRAF IN ASISTENT REŽISERJA

Koreograf in plesalec Gregor Luštek (1973) je uveljavljen sodobnoplesni ustvarjalec, sodeloval je s ključnimi pobudniki in ustanovitelji sodobne plesne umetnosti v Sloveniji. Skupaj s plesalko sodobnega plesa in koreografinjo Rosano Hribar sodelujeta z drugimi koreografi sodobnega plesa, skupaj se podpisujeta kot koreografa in včasih koreografirata eden drugemu.

Za svoje ustvarjalno delo sta bila nagrajena tako doma kot v tujini, leta 2009 sta v Novem mestu prejela tudi Trdinovo nagrado za dolgoletne dosežke v sodobni plesni umetnosti, za duet *8 let* sta prejela prvo nagrado na mednarodnem koreografskem tekmovanju v Beogradu, duet *10 let* se lahko pohvali z drugo nagrado žirije in nagrado kritikov na mednarodnem tekmovanju za koreografe v Hannoveru, drugo nagrado na mednarodnem koreografskem tekmovanju v Ludwigshafnu in nagrado povodni mož. Z duetom *10 let* sta gostovala na številnih festivalih doma in v tujini. Leta 2015 sta prejela nagrado Prešernovega sklada za plesno-koreografski opus v preteklih dveh letih, za avtorsko plesno stvaritev *Duet 014* in za umetniško zasnovo in realizacijo plesnega projekta *Korak v dvoje po Pii in Pinu*.

Kot koreograf Gregor Luštek kontinuirano ustvarja tudi v dramskem gledališču. Podpisal se je pod skoraj trideset koreografij v predstavah različnih slovenskih režiserjev. V zadnjem obdobju je sodeloval z režiserjem Jernejem Lorencijem pri več odmevnih predstavah – *Zborovanje ptic* (Drama SNG Maribor, 2011), *Nevihta* (MGL, 2011), *Dantonova smrt* (SMG, 2012), *Ponorela lokomotiva* (SNG Drama Ljubljana, 2012), *Svatba* (SNG Drama Ljubljana, 2013), *Othello* (MGL, 2013), *Mrtvec pride po ljubico* (PG Kranj in Mestno gledališče Ptuj, 2014) in *Iliada* (SNG Drama Ljubljana, MGL, Cankarjev dom, 2015).

**GREGOR
ZORC,**
DRAMSKI IGRALEC

Po končani gimnaziji se je vpisal na študij dramske igre na ljubljanski AGRFT. Dramske igre se je učil pod mentorskim vodstvom prof. Borisa Cavazze in prof. Jožice Avbelj. V času študija je sodeloval pri različnih eksperimentalnih projektih na neodvisni gledališki sceni kot tudi pri različnih projektih v institucionalnih gledališčih. Skoki iz enega polja v drugega in mešanje obeh ustvarjalnih principov ga zaznamujeta vse do danes. V institucionalnem polju sodeluje z gledališči širom Slovenije (Koper, Nova Gorica, Ljubljana, Novo mesto). Na neodvisni sceni je dejaven predvsem v okviru Društva sodobnih scenskih umetnosti Via Negativa.

Na odru rad visi nad prepadom, ki zeva med intimnim in javnim, ter igra z gledalčevo pozornostjo, z njegovimi pričakovanji in predvidevanji. (VN, bio)

Njegovo ustvarjanje ni vezano samo na gledališče. Sodeloval je pri mnogih projektih na področju filma, kjer je sodeloval predvsem kot igralec, pri nekaterih projektih tudi kot scenarist.

**PRIMOŽ
VRHOVEC,**
DRAMSKI IGRALEC

Primož Vrhovec (1979) se je leta 2007 vpisal na študij dramske igre in umetniške besede na Akademijo lepih umetnosti v Beogradu v letnik Olivera Ježine in Anje Suše. Študij je zaključil leta 2012 z vlogo Branislava v drami Nebojša Romčevića *Krivica* in na isto temo leta 2013 tudi diplomiral.

V času študija je nastopil v plesno-glasbeni predstavi Mojce Horvat *Station Zoo* (SNP Novi Sad, Srbija), v kratkem filmu *Poljub smrti* Kristjana Vrtačnika (Grossmannova nagrada za najboljši kratki film 2007), v glavni vlogi Doriana Graya v koreodrami *Slika Doriana Graya* Oscarja Wilda in Vere Obradović v režiji Vere Obradović (Dom kulture Studentski grad, Beograd), sodelovanje s koreodramo je nadaljeval še z eno glavno vlogo v predstavi *Favnova popoldne* v režiji Vere Obradović (UK Vuk Karadžić). Kot študent je pogosto gostoval tudi na Fakulteti dramskih umetnosti (FDU Beograd), kjer je oblikoval več vidnih vlog.

V letih 2011 in 2012 se je posvečal filmskim vlogam. Nastopil je v celovečernem filmu *Ksana* v režiji Dejana Baboseka (2011), v TV-filmu *Neizstreljeni naboj – 1991* v režiji Jurija Pervanje (2011), v režijskem prvencu Draga Grafa *Jutri* (2012) in v dveh kratkih filmih študentov FDU v Beogradu *Madness of War* v režiji Nemanje Cipranića in *Spring flower* v režiji Blagoja Kličarskega.

Po vrnitvi v Slovenijo je začel intenzivno sodelovati z različnimi slovenskimi gledališkimi institucijami. V letu 2013 je nastopil v predstavah *Ona* v režiji Tatjane

Peršuh (BiTeater, LGL Ljubljana), *Timon Atenski* v režiji Janeza Pipana (SNG Nova Gorica), uprizoritveni pesnitvi Gregorja Strniše *Cro Mignon* v režiji Barbare Pie Jenič (Zavod Sensorium, Bunker). V sezoni 2014/15 je sodeloval z režiserko Nenni Delmestre v komediji *Norci iz Valencie* (SNG Nova Gorica), ponovno je sodeloval z režiserko Barbaro Pio Jenič v uprizoritveni pesnitvi Daneta Zajca *Gotška okna* (MGL, AGRFT, Zavod Sensorium) in v drami *Dogodek v mestu Gogi* v režiji Jaše Kocelija v Anton Podbevšek Teatru.

Februarja 2014 je zaključil snemanje prvega slovenskega celovečernega noir filma *Psi brezčasje* v režiji Mateja Nahtigala po istoimenskem romanu Zorana Benčiča, kjer je nastopil v nosilni vlogi Roka Osterberga.

Andrej Murenc, Liza Marija Grašič,
Barbara Medvešček, Primož Vrhovec

Pia Zemljč, Primož Vrhovec, Minca Lorenci

Vojko Belšak, Pia Zemljč

VOJKO BELŠAK VEČEROVA NAGRADA

Nagrada za igralske dosežke v sezoni 2014/15 za vlogo Simona Luzerja v uprizoritvi *Vorkšop na Moljera* Matjaža Zupančiča, dve vloge v ljubezenskem muzikalu *Izgubljene ljubezni* (Moški 2 v *Pogrešam te* Davida Auburna in Bivši fant v *Dosmrtno, štirideset pogojno* Nine Shengold) in Godrnjača v *Sneguljčici* Jacoba in Wilhelma Grimma

UTEMELJITEV

Vojku Belšaku je igra prirojena. Lahko bi ga označili kot tip "ljudskega" igralca, pri čemer je pridevnik "ljudski" mišljen v najboljšem in najzlahtnejšem pomenu besede. Spontanost, neposrednost, samoumevnost, neizumetničenost, hiter refleks, smisel za improvizacijo in humor – to je tisto najbolj sežeto, kar odlikuje tega imenitnega igralca.

Deloval je v številnih slovenskih ansamblih, žene ga komedijantsko-popotniška radovednost in želja po spremembi, kar pri nas sicer ni odlika, čeprav je igralskemu poklicu že od vsega začetka imanentno.

V uprizoritvi Zupančičeve igre *Vorkšop na Moljera* Vojko Belšak s telesno stilizacijo in glasovno intonacijo vklaplja registre, s katerimi komedijo naredi zlahtno, razumljivo in privlačno. V njegovo igro je vtkan smeh. Z njim nadgrajuje svojo tehniko kolažiranja. Njegov slog je podoben slikarskemu. Namesto usklajenih prvin igralec prikazuje različne sestavine, s katerimi gradi svoj lik.

V stavkih, ki jih izreka, slišimo imenitno intonacijo in barvo glasu. Čutimo tudi njegovo psihologizacijo in lokacijo. Belšakova govorica je izrazito lokalistična, kar pomeni, da igraje obvladuje aktualni jezik in njegove instrumente. Belšak lahko z eno samo besedo pove to, za kar nekdo drug potrebuje obilo besedja. Le redkim igralcem je dan tak talent. Pozoren gledalec bo slišal še nekaj več: lahko bo opredelil tudi igralčevo vznesenost in prizanesljivost do lika, ki ga upodablja. Ta talent ne izhaja le iz njegove tenkočutne jezikovne percepcije, marveč tudi iz njegovega permanentnega ukvarjanja z narečji.

Po drugi strani je Vojko Belšak igralec, za katerega ni mogoče reči, da mu avtorji pišejo vloge ali da so mu vloge pisane na kožo. Nasprotno. Belšak si je doslej vsako vlogo na kožo napisal sam. Spomnimo se ga še iz let 1993 in 1994, ko je v gledališču ZATO v *Plešasti pevki* igral Gospoda Smitha in Ines v *Zaprth vratih*. Takrat smo lahko prvič opazili njegovo nadarjenost in slišali glas, ki je že obsegal podoben razpon kot v likih Simona Luzerja in Bivšega fanta v pretekli sezoni.

Navigatezna lahkotnost, s katero nam z odra predstavlja različne dramske osebe, neposreden stik s publiko, prirojena spontanost ter dar vživljanja in pripovedovanja, izjemen komični talent in pa seveda popolna predanost poklicu, ki smo ji bili še posebej priča letos, ko je kljub hudi poškodbi nastopil, da je rešil premiero, pričajo o njegovi visoki profesionalnosti in bogatem igralskem talentu. Ko je žirija analizirala vse Belšakove odlike, je bila enotna v odločitvi za podelitev letošnje Večerove nagrade.

Večerovo nagrado podeljuje žirija v sestavi Ivanka Mežan in Alja Predan (članici) in Zdenko Kodrič (predsednik).

PRIPRAVLJAMO

Svetlana Makarovič

PEKARNA MIŠMAŠ

PREDSTAVA ZA OTROKE

Avtor dramatizacije in režiser Jure Novak

Vsestranska umetnica Svetlana Makarovič (1939) je s svojim ustvarjanjem zaznamovala različna področja slovenskega kulturnega življenja – kot pisateljica, pesnica, igralka, pevka skladateljica, ilustratorka in režiserka. Njene pravljice so zelo priljubljene med otroki in mladino, čeprav sama pravi, da so njena ciljna publika odrasli ljudje, ki so ohranili otroškost, vendar niso otročji. V pravljičah je ustvarila samosvoj slog, v njih prevladujejo živali z dobro oblikovanimi značaji, ki odslikavajo hibe in slabosti človeškega sveta.

V svojem pisanju, predvsem v kolumnah, je bila vedno odkrito in neprizanesljivo kritična do krivic, ki se dogajajo, do nestrpnosti do drugačnih, do rimskokatoliške cerkve in do "vsesplošne ljudske benavosti".

Svetlana Makarovič je za eno svojih najlepših pravljič *Pekarna Mišmaš* leta 1975 dobila Levstikovo nagrado, danes pa pravljico lahko uvrstimo med slovensko pravljico klasiko.

Dobrodušni, vedno nasmejeni in skromni pek Mišmaš peče najboljši kruh daleč naokoli, z njim vsak dan razveseljuje vaščane in ga z veseljem daje revnim otrokom zastoj. Ne družijo se z vaščani, drži se zase in nikoli ne stopi v tujo hišo. Od zlobne, opravljive vaške mlinarice Jedrt kupi vsak mesec le tri majhne vreče moke, njej pa nikakor ne gre v glavo, kako lahko iz tako malo moke speče toliko dobrega kruha. Jedrt je jezna na Mišmaša, ker od nje kupi tako malo moke, da se mora vsak teden s svojo cizo odpraviti v sosednjo Kurjo vas, da moko proda Kurjemu peku, zato se odloči, da bo prišla Mišmaševi skrivnosti do dna.

Pekarna Mišmaš je zgodba o dobrem peku, ki nesebično peče najboljši kruh in z njim razveseljuje vse ljudi, ter o nevoščljivosti in zlobi, ki prijaznega peka prežene iz vasi. Je zgodba o omejenem posamezniku, ki iz zlobe in nevoščljivosti povzroči škodo vsej vasi, o vaščanih, ki se ne postavijo za dobrega peka, temveč nasedejo zlobnim govoricam, in o dobrosrčnem peku, ki si ne dovoli, da bi ga taka skupnost omejila in mu krojila življenje.

PREMIERA 3. OKTOBRA 2015

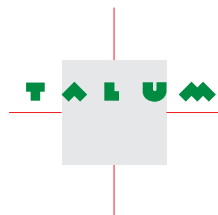
DELO MESTNEGA GLEDALIŠČA PTUJ OMOGOČAJO

MESTNA OBČINA PTUJ

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Lahkota prihodnosti

SPONZORJI IN PARTNERJI SLG CELJE V SEZONI 2015/16

SPONZORJI SLG CELJE

VEČER 70^{LET}

glavni medijski pokrovitelj

PARTNERJI SLG CELJE

TRGOVINA
LA MANS CELJE

PEKO
CELJE

KOMPAS
CELJE

MLADINSKA
KNJIGA CELJE

OPTIKA
SALOBIR
CELJE

LEKARNA
HUS

PEKARNA
GERŠAK

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE

Z VAŠO POMOČJO SMO ŠE USPEŠNEJŠI.

HVALA!

CO-PRODUCTION WITH THE PTUJ CITY THEATRE

Ensemble Project

THE LEARNED LADIES AFTER THE MOTIFS OF THE LEARNED LADIES BY MOLIÈRE

FIRST SLOVENIAN PRODUCTION

Collectively Scripted by the Production Creative Team

Director Jernej Lorenci

Dramaturg Matic Starina

Set Designer Branko Hojnik

Costume Designer Belinda Radulović

Composer and Vocal Coach Branko Rožman

Choreographer and Assistant Director Gregor Luštek

Language Consultant Jože Volk

CAST

Philaminte Pia Zemljič

Armande Minca Lorenci

Belize Barbara Medvešček

Henriette Liza Marija Grašič

Clitandre Primož Vrhovec (guest performance)

Chrysale Vojko Belšak

Trissotin Gregor Zorc (guest performance)

Vadius Andrej Murenc

The script was written after the motifs of *The Learned Ladies* by Molière translated by Josip Vidmar.

The authors of the new version took Molière's *The Learned Ladies* as their point of departure to probe into the meaning of sex nowadays. In short, Molière's comedy deals with a gap between spirituality (erudition) and love/sex, a "higher sphere" and the earthly, the vulgar, the obsolete; a gap between a learned lady who lives her life fully, and a female, enslaved by her love, child and husband. Furthermore, the new version extends its subject to investigate negative connotations of sex in our society. It aims to question is the following: the position of sex in everyday life, in the media, and, ultimately, in the bedroom. Why is there such a wide gap between these segments? Why do people feel that they should hide public the force that drives us, a force, which is not destruction, but creation in its purest form, a living artistic gesture which does not need any audience?

Our lives are constantly bombarded by the images of violence, lies, and a general "corruption" of human nature. It has become part and parcel of our morning routine to drink coffee while reading a crime section, whereas the act of love making remains a taboo. It is equally absurd that the images of sex and sexual innuendos are repeatedly exploited to create the emergence of our imaginary needs and the selling of desire. Nonetheless, sex, fulfilment and satisfaction are nowhere to be found. Foreplay is allowed and the consequence of sex is represented in the form of idolized children and the portraits of hallowed pregnant women whereas the actual sex and its true core are shrouded in mist of false pseudo moralism.

The new version of *The Learned Ladies* does not resist these social norms, but plays with them in the spirit of Molière. This is a celebration of sensuality; it is foreplay, a love act and its aftermath. It was Marquis de Sade who said that the human ear is the most sensitive erogenous zone of all, consequently talking is the most powerful stimulant. The stage action is built on this premise. We witness a series of scenes illuminating the play's subject from various points of view. The characters are detached by their ideas and united in their lust. In the play, the union is reached via a dry word, an over-the-top metaphor and sheer vulgarity. It opens with a subdued whisper and a fleeting touch to climax with a final scream.

OPENINGS

18 SEPTEMBER 2015 in Celje People's Theatre
and **12 OCTOBER** in Ptuj City Theatre